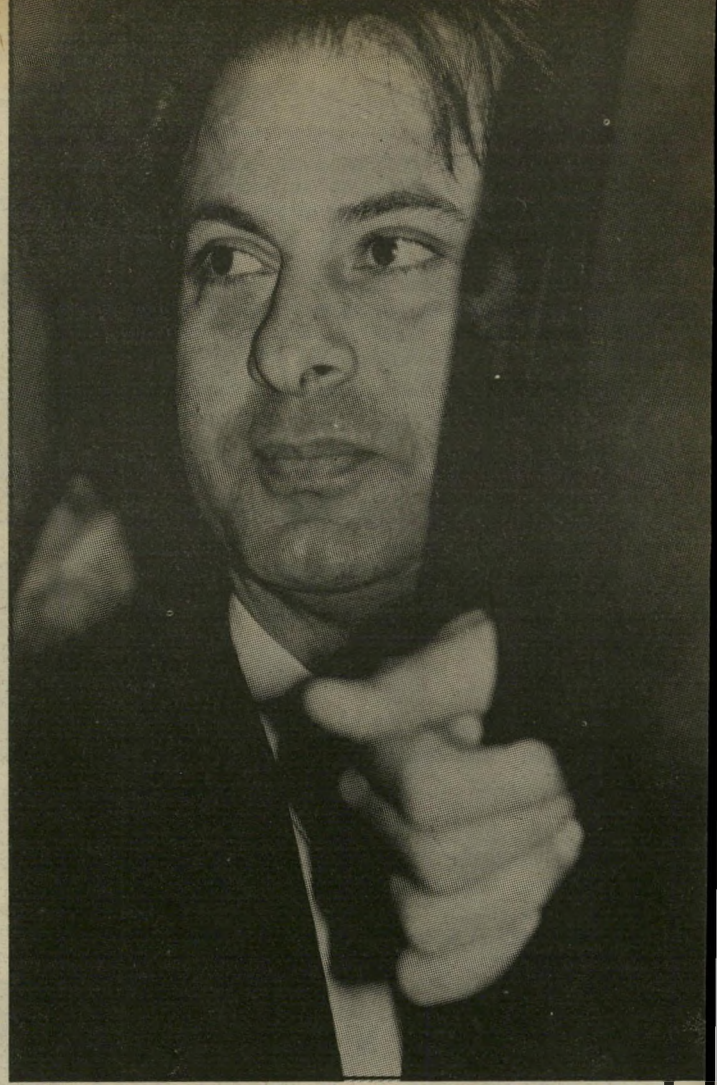

בלהיטות הגדולה להפיל את בלס, מטרידה המיטרה את כל מקורביו

ביקשו מנהגו של בלאס, קלאוס, לתת תצהיר מדויק על מה שקרה ביום הכרזת המיכתבים. קלאוס סיפר כי ישב עם בלאס בחדר בבית המעצר, בנוכחותו של שוטר, ושוחח אתו על ענייני המישר. אחרי כך מסר לו בלאס ערימת מיס' מכים, כדי להעבירם למישרו להר' פסה. כאשר לקח הנהג את המיסמכים ועמד לצאת, ניגש אליו השוטר, שישב בחדר, וביקש ממנו את המיסמכים. הנהג מסר לו את המיסמכים, וביקש להחזיר כל מיסמך מעוכב לבלאס. סניגוריו של בלאס לא נוקדו לתצהיר זה בעת הערר בבית המישפט המחוזי, ורק כאשר עירערו לבית המישפט העליון הציגו את המיסמך לפני השופט אהרון ברק. החוקרים טענו כי לדעתם היה בתצהיר רב' שקר, שכן המיכתבים ששלח בלאס לשרה מיטרה לא היו בתוך הצרור הגדול שנמסר לנהג, אלא בשקית פלסטיק נוספת, שנמסרה לידו. האמצעים שבהם נקטו חוקרים אלה, כדי ללחוץ ולהטריד את עובדיו ומקורביו של בלאס, נראים מוגזמים ומוזרים, וקשה להבינם במהלך ה' מישפטי הרגיל במדינת ישראל.

המיטרה מחפשת את בלס

נהג קלאוס איך זה הגיע?

ב תחילת השבוע הגיעו חוקרי מס' הכנסה למישרדיו של איש העסקים דוד בלס, העצור עד תום ההליכים בענייני הלוואות לתק"מ. החוקרים הסבירו לעובדים המופתעים כי באו כדי לברר אם שילם בלאס כספים לעיתונאי אלי דנון ממעריב, כדי שיכתוב סדרת מאמרים על היחידה לחקירת הונאות במיטרה. מעשה מוזר זה היה רק פיסגתו של מסלול הטרדות ולחצים, שמפעילה

האם הנהג של בלס הציע לפקידה בבית המעצר אומצה בכיתה, כאשר הביא אוכל למעבדו העצור?

המיטרה על מקורביו וידידיו של בלאס. יום לפני שמיעת הערעור בבית המישפט העליון על מעצרו של בלאס עד תום ההליכים, עוכב אחיו, משה בלאס, כנמלית העופה. כל צוות החקיר' רה, החוקר את איש העסקים, הגיע לנמל כדי לערוך חיפוש על גופו של האח, ולברר אם אינו מכריח מט' לחור'. כל מה שמצאו השוטרים על משה בלאס היה סכום של 500 דולר, שנרכשו כדון כננק. האח שוחרר וטס לעידו.

(המשך מעמוד 40) קלה, ושלכסוף הוריקה את הוריקה המשולשת, רצתה לבקר את אירית ורועי. "ביקשתי ממנה שלא תבוא", אומר הרכבי. "אני אומנם לא מאשים אותה, אבל אירית ורועי כואבים כליכר. פחדתי שהם עלולים להתנפל עליה, לשפוך עליה את זעמם". אירית קפולסקי (28), לבושה בחצאית ובחולצה שחורות. עיניה פוערות, והיא מביטה בענת במבט תוהה, כמו רוצה לומר משהו, אך אינה יודעת מה ואיך. לפני שבוע עדיין היניקה, החליפה חיתולים, התעוררה בלילות להרגיע תינוקת בוכה. עכשיו היא צריכה ללטף את ענת המבולבלת, להרגיע את רועי ההמום. "רועי מאשים את עצמו כמותה של דנה", אומרת אמו, פרחיה. "זה הוא שלקח אותה לטיפת חלב, כדי שתקבל את הוריקה. הוא אומר: אילו הייתי הולך ביום אחר, דנה הייתה מקבלת זריקה מסיררה אחרת, בלי הנגיף החי, וכך הייתה עדיין חיה". כולם שותקים ומביטים ברועי כבהלה, מקווים שענת לא שמעה דבר.

היא היתה תינוקת שקטה וחייכנית, היא אהבה לינוק ואהבה לישון, אבל שנאה למצוץ את המוצץ

ענת, ילדה קטנה ורוח, בעלת תיספורת נערי, אינה יודעת שאחותה הקטנה מתה. היא בטוחה שדנה נמצאת בבית החולים, ממתינה לאיוו תרופתי-פלא שתפאח ותחזיר אותה הביתה. "אנחנו, עצובים וכואבים, צריכים להעמיד פנים שמחות ליד ענת, שלא תחשוך שמשוה לא בסדר", אומר הרכבי. "העובדת הסוציאלית הציעה לנו שלא לבשר לה את הבשורה בכת-אחת, לחכות שהיא תשאל, ואז לענות בעדינות על שאלותיה, להרגיל אותה למצב החדש לאט-לאט", הוא אומר. אבל ענת, ילדה שלווה בדרך-כלל, מרגישה שמשוה קרה. היא נתלית על כתפיה של אמה, פורצת בבכי היסטרי, אחרי כך צוחקת ומשתוללת, משתדלת שלא לדבר על "דנקלה" שלי, התינוק קת שנולדה לנו".

30 שעות של צירים

לא רבים הם הרברים שאפשר לומר על תינוקת שזכתה רק לשיעורים ימיניים. כשהיתה אירית חודש השמיני להרינוה, היא נבדקה בסורק על-קולי, אשר גילה כי היא נושאת בקרבה בת. אל חדרהילדים הקטן בבית שבגיבועה הצרפתית בירושלים הוכנסה מיטת תינוק. אירית, רועי וענת חיכו לדנה בקוצר-רוח. הלידה היתה קשה, 30 שעות של צירים מכאיבים, מתישים, ואז, כ-11 ביוני, בשעה 3 וחצי אחרי-הצהריים, נולדה דנה. מישקל: 3.2 קילוגרם. עיניים: כחולות. שיער: רליל ובהיר. תנועות-גוף וזריות, מעידות על עירנות. היא אהבה לינוק ולישון, שנאה למצוץ מוצץ. התחילה להשמיע קולות ולהסתובב במיטה. עלתה במישקל בהדרגתיות כריאה, עד ל-4.5 קילוגרם. הצטלמה בצוץ עם סבא וסבתא, עם אבא ואמא ועם ענת. היתה תינוקת שקטה וחייכנית. יוהשפט הרכבי: "דנה קפולסקי, תינוקת חביבה, הפכה פיתאום לנתון סטאטיסטי, משוה ששייך למישרד-הבריאות, לכולם. הלוואי והיתה נשארת שלנו, חשובה רק לנו".

תמרורים

הטייס שהרליק משואה

נפטור ♦ בגיל 51, מדלקת קרום המוח, תת-אלוף (מיל') ר"ר אורי פלמור, מי שהיה נציג ישראלי לסימון המפות ולמדירות השטח במשאומתן עם המצרים על טאבה. טלמון, יליד כפר-יתקין שבשרון, היה טייס קרבי וראש להק (אגף) כוהאדם בחיל, שי השתלם לאחר מכן במינהל עסקים ובגיאולוגיה ושימש כראש אגף-התיכ' נון של קונצ'ר-הענק כור. פירוטו של טלמור בא לו עת היה בין מייסדי חוג תמורה במפלגת העבודה (להצטרפה ולהרחבת שורותיה), במיסגרתו יום, בין השאר, פעילות לקירוב-לבבות עם צעירי ישוב יוצאית-ימן ראשי-העין, שבגינה התכבד להיות, באביב 1984, אחד מ-12 מדליקי משואות יום-העצמאות.

קפטן שושנה ביפו

נפטרה ♦ בגיל 78, שושנה גרשונוביץ (גרשום), מי שהיתה קצינת הח"ו הראשית השלישית של צה"ל (בראשית שנות ה-50). אלוף-מישנה גרשונוביץ, ילידת רוסיה ורווקה עד יום מותה, היתה מן המתנדבות הארצישראליות הראשונות לחיל-העוז לנשים בצבא הבריטי (האיי-טי-אס), במלחמת העולם השנייה, בו סיימה את שרותה כקפטן (סרן), מפקדת פלוגת נהגות בשדות המערכה במצרים ובאיטליה. אחרי שירותה בצה"ל, בו דאגה גם לתפוש בתים נטושים בעיר יפו, כדי לשכן בהם חיילות משוחררות, שירתה גרשונוביץ שנים אחדות כנספחת (לאירגוני נשים) בשגרירות ישראל בווינגטון.

האיש בחולצה הכחולה

נפטור ♦ בגיל 84, חיים גלובינסקי, מבכירי עסקי הספורט בארץ (נשיא הכבוד של הוועד האולימפי, לשעבר יו"ר התאחדות הספורט, יו"ר התאחדות הכדורגל ויו"ר איגוד הכדורסל). גלובינסקי, מוזל, הספורטו עד יומו האחרון, היה בעבר גם מראשוני סולל-בונה (מנהל מחלקת-הכבישים), אך נודע במיוחד מאז היה, לפני 60 שנה, בין מייסדי הפועל, שכשמו גם הרבה לללות ספורטאים ברחבי העולם (לראשונה, ב-1929, ללבנון) ובהופעות ממין זה הקפיד ללבוש את חולצת הפועל הכחולה, דבר שעורר תשומת-לב מיוחדת כאשר נפגש, ערב מלחמת-העולם, בצורה זאת, עם שרי-החץ (לימים נשיא) צ'וסלובסקי, ארוארד בנש. במלחמה התנדב גלובינסקי לצבא הבריטי, לחם במצודת סטורוקס הלוניית, ולאחר נפילתה ליד הגרמנים הוכרו כנעדר, עד שנתגלה, כעבור חודשים רבים, כמחנה-שבויים גרמני.

מן המושב אל העיר

נפטור ♦ בגיל 87, חיים לבנון, מי שהיה בשנות ה-50 ראש עירייתה הרביעי של תל-אביב. לבנון, יליד פולין ומהגרס חקלאי בהשכלתו, החל את דרכו בארץ כמורה תיכון בפתח-תיקוה, השתתף, לאחר מכן, ביסוד המושב חבצלת-השרון בעמק-חפר, והיה מנהלו הראשון של יומו הציונים הכלליים (קודמיהם של הליכרלים) הבוקר (שהפסיק את הופעתו בשנות ה-60). בשטח העסקנות הציבורית התבלט לבנון כאחד ממייסדי תנועת-הנוער של הציונים הכלליים, קופת-החולים שלה וכשליח המוסדות הצירניים למיזרח-אירופה ערב מלחמת-העולם.